

Буря

Генріх Гейне

Перекладач: Андрій Малишко

Джерело: 3 книги: Зарубіжна література: Хрестоматія.— К.: Освіта., 1992.

Лютує буря
І хльоскає хвилі,
І хвилі від люті у піні встають,
Як башти гойдаються, плинуть,
Білі запінені хвилі.
Кораблик притомлений
Здереться на них —
І падає раптом, безсилий,
В широку, і чорну безодню.

О море!
О мати краси, що із піни постала!
Прамати кохання! Жалій ти мене!
Он біла чайка, мов чуючи трупи,
Шугає над хвилю,
І гострить об щоглу свій дзьоб,
І прагне в ненаситі серця
Того, що дочку твою славить,
Того, що узяв твій онук-пустунець
Собі на звичайну забаву.

Даремні зітхання й моління!
Мій заклик зникає у бурянім шалі,
В ревінні сердитого вітру.
Реве, і свистить, і бушує, і стогне,
Неначе страшна божевільня.
І раптом я чую між гамору й шуму
Арфи чарівні акорди,
Тужливі і пристрасні співи,
Що серце чарують і серце шматують,
І голос отой впізнаю.

Десь на шотландській похмурій скелі,
Де приліпився маленький замок,

Над морем, ревучим і гнівним,
Біля вікна з високим склепінням
Жінка вродлива стоїть,
Ніжно-прозора і біла, як мармур.
Грає на арфі вона і співає,
І вітер розмаює довгі коси
І пісню її у зажурі глибокій
Розносить над морем ревучим.